

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN



*Kuidas kosida  
müürilille*

---

*Virginia Heath*

*Eriline tänu ja tunnustus Virginia Heathile temapoolse panuse eest sarja „Seltskonna skandaalseimad” loomisel*

Originaali tiitel:  
Virginia Heath  
How to Woo a Wallflower  
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit  
Toimetanud Stella Sägi  
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Harlequin Enterprises ULC  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02424223  
ISBN 978-9949-87-052-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval  
veebipoest [www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

## Autori kiri

Kes meist ei armastaks mahlakaid kuulujutte? Me võime ju teeselda, nagu oleksime sellistest asjadest üle, aga isegi kui me ise kunagi ühtki nilbet kuulujuttu ei räägi, ei suuda me inimestena hoiduda neid huviga kuulamast. Eriti selliseid, mis käivad kuulsaate inimeste kohta.

Tänapäeval levivad kuulujutud silmapilkselt ja liiguvad WiFi kaudu palju kiiremini kui ühegi ajalehe kaudu, kuid regendiajal valitses trükisõna. Kaheksateistkümnendal ja üheksateistkümnendal sajandil hakkasid tänu tööstusrevolutsiooniga kaasnevatele tehnoloogilistele ja transpordiga seotud muutustele laialt levima ajalehed, levitades igasugust teavet nii lähedale kui kaugemale kõigest päevadega varasemate nädalate ja kuude asemel, millega inimesed harjunud olid. Rahvas lausa neelas uudiseid. Nad polnud kunagi varem nii informeeritud olnud. Seetõttu oli see esimene kord ajaloos, mil kuulujutt oli kuningas ja igasugused aja- ning kõmulehed löid õitsele.

Sari „Seltskonna skandaalseimad“ avaldab austust just sellele ajastule ja mul on hea meel kirjutada selle triloogia esimene osa. Hea meel on mul sellepärast, et just minul on au tutvustada teile võimukaid ja aristokraatlikke Fitzroy ja Claremonti perekondi, kes on Mayfairi uhkel Berkley Square'il teineteise naabruses elades juba mäletamata aegadest omavahel rivaalitsenud. Samuti tunnen ma heameelt selle üle, et saan teha koostööd kahe oma Harlequini ajalooliste romaanide lemmikautoriga – Milli Adamsiga, kes kirjutab teise raamatu ja Christine Merrilliga, kelle hooleks jääb viimane osa.

Loodame, et meie väike kõrvalepõige kuulujuttude ja skandaalide maailma meeldib teile...

*Amy Fisherile*

*Täna sind kõige eest, mida sa teed,  
aga kõige rohkem selle eest,  
et sunnid mind end kokku võtma  
ja oled ise minu asemel see halb politseinik.*

# Proloog

26. aprill 1813

*Mu kallid kõrgemasse seltskonda kuuluvad lordid, leedid ja härrad!*

*Kuna järjekordne Londoni hooaeg on algamas, on aeg panna tähele kõiki vaikseid sosinaid, levivaid kuuludusi ja ballisaali varjudes levitatavaid nilbeid kuulujutte, kuna me valime kõik koos välja 1813. aasta Seltskonna Skandaalseima.*

*Esitage oma kandidaadid enne hooaja lõpuballi ajalehele The Times Londonis Fleet Streetil.*

*Kõrgeima seltskonna kõige häbiväärseima inimese tiitli võitja nimi avaldatakse nagu ikka hooaja lõpuballile järgneval hommikul.*

*Sel aastal korraldavad selle Avondale'i krahv ja krahvinna, kelle poeg, lord Frederick Fitzroy, sai iroonilisel kombel selle au osaliseks möödunud aastal, kui ta põgenes Avondale'ide pearivaali Warminsteri hertsogi ning hertsoginna vanima tütre Dorothea Claremontiga*

*salaja Gretna Greeni abielluma ja seda ajal, kui käimas oli pruudi kihluspidu hoopis teise mehega.*

*Kas tänavusel hooajal suudab keegi seda ületada? Me loodame seda.*

*Skandaalselt teie*

*The Timesi seltskonnalehekülje toimetajad*

## *Esimene peatükk*

*Berkley Square, mai 1813*

„*K*as pole mitte tore midagi teiste heaks teha?”

Leedi Harriet Fitzroy ema, Avondale'i hertsoginna näitas kõigile oma kudumistööd, nagu oleks see tõeline meistriteos, mitte mingi auklik ja vormitu sasipundar. „Miline suurepärase mõtte see on! Mul on väga hea meel, et dr Cribbs seda soovitas. See hajutab väga hästi tähelepanu, et me hommeõhtuse kuninganna balli pärast ei närveeriks.”

See oli ball, mida Hattie salaja kartis, kuigi ta hoidis seda enda teada, sest tegelikult polnud tal selles, et ta enam tantsida ei saanud, süüdistada kedagi peale iseenda. Sel ajal, kui kõik teised debütandid oma kaunite partneritega tantsupõrandal keerlevad, peab tema seina ääres istuma ja teeskleva, nagu see kõik talle meeldiks. Ja kõike seda ainult ühe hooletu galopi pärast üle samade põldude, kus ta oli terve elu ratsutanud.

„Kolme tüdruku ühel ajal seltskonda astumine on nii stressirohke.” Tema ema püüdis korraks jätta muljet, nagu

oleks ta sellest kõigest väsinud, kuigi ei suutnud tegelikult oma rõõmu varjata, sest üle kõige nautis ta Londoni seltskonnahooaja keerises olemist. Hattie pärast oli tal kaks hooaega järjest vahele jäänud ja sellepärast oli ta sel aastal otsustanud terve Fitzroy klanniga endast vägeva mulje jätta, et taastada oma positsioon glamuurse eliidi vaieldamatu vanima liikmena. Keegi ei osalenud peol või korraldanud ise pidu nagu Avondale'i krahvinna. Kõik ütlesid nii. Hattie ema säras kõikjal, kuhu ta läks, ja jättis lahkuvatele külalistele mulje, et nad veetsid suurepäraselt aega. „Ja nüüd, kui kõik ettevalmistused on lõpuks tehtud, on üks vaikne pärastlõuna mõne valitud sõbra seltsis just õige ravim, millega enne homset oma närve rahustada.”

Või mõne sõbra! Hattie ja tema ema ettekujutus *mõnest* erinesid nagu öö ja päev. „Ainult sina, ema, suudad tavalise sokikudumise seltskonnasündmuseks muuta.”

Miski ei ühendanud kõrgseltskonna daame rohkem kui õilis eesmärk ja tema ema oli alati kõige entusiastlikum üleskutsetele vastama. Kõikjal olid lõngakorvid, mis olid äsja kohale toimetatud Bond Streetil asuvast kallist pudupoest, mis oli hertsoginna lemmik, ja puhvetkapile oli üles rivistatud tavapärasest kaks korda rohkem Wedgewoodi alustaldrikuid ja tasse, mis ootasid külaliste kohalejõudmist. Viimastel andmetel oli Hattie ema ametlikult külla kutsunud kakskümmend daami, aga kuna tasse oli vähemalt kolmkümmend ja vaesed köögitöölised jooksid ringi nagu peata kanad, valmistades pärastlõunateed vähemalt tervele armeele, siis oli selge, et kakskümmend oli väga tagasihoidlik hinnang. „Kas poleks olnud parem kogu see raha,



mis sa selle koosviibimise peale kulutasid, lihtsalt haiglale annetada?"

Doktor Cribbs, Harley Streeti silmapaistev arst, kes oli Hattie ravimisega imet teinud, oli mõned aastad tagasi asutanud Covent Gardenis koos mõne altruistliku kolleegiga Tänavalaste Haigla. Haigla pakkus arstiabi pealinna paljudetele haigetele või vigastatud lastele, kes seda muidu endale lubada ei saanud. Vaevalt olid nad üht last aidanud ja talle hüvastijätuks lehvitanud, kui juba kaks uut uksest sisse astusid. Hattie teadis nüüd, et see oli üks lõputu võitlus, kus nappis pidevalt raha, kogenud vabatahtlikke ja varustust. Ta oli sidunud end sellega kohe pärast linna naasmist kuu aega tagasi, kui doktor Cribbs oli teda külla palunud, et ta inspireeriks nende patsiente samamoodi, nagu mees ise oli naist paranema inspireerinud. Kuna ta oli arstile tänu võlgu, oli ta nõustunud ja nüüd, neli nädalat hiljem, oli haigla tema teine kodu. Osalt seetõttu, et talle meeldis, et tema elul oli jälle eesmärk, aga ka sellepärast, et ta teadis omast käest, kui laastav ja hirmutav võis elumuutev õnnetus nii keha kui ka vaimu jaoks olla.

„Muidugi oleks raha annetamine lihtsam olnud, aga see poleks ju üldse lõbus.“ Kui tema vanemate suhtes aus olla, siis olid nad haiglale juba suuri summasid annetanud ja seda ilma mingi kärata. Tema isa eelistas oma heategevust varjata, nii et väljaspool koduseinu sellest ei räägitud.

„Pealegi tabame me niimoodi kaks kärbest ühe hoobiga, kullake.“ Ema ei solvunud Hattie märkuse peale ega vabandanud selle põhjuse pärast. „Sest see annab meile kõigile suurepärase võimaluse end enne homset vaikselt kuulujuttudega kurssi viia ja teha samal ajal midagi ka abivajajate

heaks." Ta imetles jälle oma kudumistööd, olles nii oma kavaluse kui heatahtlikkuse pärast ilmselgelt endaga rahul. „Mul ei sobiks ju homme ilma midagi teadmata paleesse ilmuda, kui kõik eeldavad, et ma olen kõigega kursis.”

Hattie pööritas oma kaksikõe Annie ja vennanaise Dorothea poole vaadates silmi. Kumbki neist maadles oma varraste ja lõngaga, püüdes sokikudumise nõiakunsti selgeks saada, samas kui nende nõo Kitty käed liikusid sokikanda kududes imekiiresti. Tema oligi see ekspert, kes oli viimased neli päeva neile kudumist õpetanud, et nad oleksid valmis krahvinna improviseeritud teeõhtuks nimega Koome Tänavalastele Talveks Soojad Sokid.

„Taevas hoidku, kui sa peaksid oma Skandaalide Oraakli aunime kaotama.” Hattie sirutas oma haige jala välja ja painutas labajalga. Viimasel ajal kippus see kõhetuma, kui ta liiga kaua paigal püsis, mis kinnitas doktor Cribbsi lemmikmantrat, et haiget jäset on vaja kärbumise vältimiseks liigutada. Tänu temale oli Hattie oma haiget jalga viimase aasta jooksul nii kõvasti treeninud, et see töötas peaaegu sama hästi kui enne õnnetust, kuigi ta pidi tunnistama, et seda pagana kohmakat lonkamist polnud ilmselt võimalik mingi treeninguga välja ravida. Aga oli nagu oli ja ta keeldus sellel pikemalt peatumast. Longates käia oli ikkagi parem kui üldse mitte käia, või mis veel hullem, mitte elada, mis olekski peaaegu juhtunud, nii et ta oli tänulik.

Ema võttis kommentaari komplimendina ja naeratas midagi kahetsemata. „Ma räägin ju kogu aeg, et ilma reputatsioonita pole naine midagi väärt.”

„Teie kõrgus.” Nende ülemteener pistis pea ukse vahelt sisse. „Borehami krahvinna tõld peatus maja ees.”

Annie krimpsutas vastikusest nägu ja põrnitses vihaselt ema. „Palun ütle mulle, et sa ei kutsunud leedi Borehamit siia!” Hattie põrnitses solidaarsusest temaga kaasa. „Eriti pärast seda, kui tema kohutav poeg eile Hattiele selle lillekimbu saatis! Nagu saaks mu öde seda jäledat meest kunagi enda kosilaseks pidada.” Mõlemad kaksikud judistasid end teatraalselt sellise mõtte peale.

„Kuigi ma tunnen teile kaasa, kullakesed, ega suuda sellisest väimehest midagi hullemat välja mõeldagi, siis ma lihtsalt pidin ta kutsuma. Krahvinna peab end minu vanaks sõbrannaks.” Ema kehtas vabandavalt õlgu ja silus oma seealikuid, olles esimese külalise vastuvõtmiseks valmis.

„Aga ta on ju surmigav ja heietab muudkui oma kohutavast pojast, nii et süda läheb pahaks, püüdes ühte meist temaga abielluma veenda!” Annie oli nüüd juba vihane ja Hattie ei saanud seda talle ette heita. Pärastlõuna ükskõik kumma Borehamiga oli hullem kui surm, kuid vähemalt Anniet pidas lord Boreham enda jaoks liiga heaks. Kuid Hattie lonkamise pärast arvas see suur hull nüüd endal temaga võimalus olevat. Ta arvas, et neiu lepib riismetega ja nõustub temaga, kuna ükski teine mees teda tema puude pärast enam ei taha. Mehe jultumus ajas tal vere keema, kuigi sügaval sisimas kartis Hattie, et tal võib õigus olla.

„Ei saa eitada, et seda ta teeb, Annie, aga ta on ohutu ja tema auks tuleb öelda, et ta on alati nõelaga osav olnud, nii et ma ei oleks saanud teda ka parima tahtmise juures kutsumata jätta. Tema seinavaibad on nii ilusad, et ma julgen öelda, et tal tuleb ka sokikudumine hästi välja. Need, kes oskavad oma kätega midagi teha, oskavad tavaliselt kõike teha.” Polnud mingit mõtet ema väärastunud loogikale vastu vaielda, sest ta

talitas alati omatahtsi. „Asi oleks võinud ka hullem olla. Meid oleks võidud õnnistada ka tema *poja* kohutava seltskonnaga, kuid ma säästsin meid sellest, kirjutades kutsele selgesõnaliselt, et sellest tuleb daamide üritus.” Ta lõi käega ja naeratas endaga rahulolevalt, nagu nad peaksid teda selle väikese heateo eest tänama. „Võtke heaks, tüdrukud.”

„Mis ta pojal viga on?” Olles maal üles kasvanud, oli Kitty seltskonnas uus ega tundnud veel praktiliselt kedagi.

„Õigem oleks küsida, mis tal viga ei ole.” Dorothea tasandas häält, et see elutoast kaugemale ei kostaks. „Selja taga kutsume me kõik teda Härra Igavuseks.”